



# Dima Rashus tale om hjemløse til Talefest Øst

**Taler**

Dima Rashu  
Gymnasieelev

**Dato**

21. april 2023

**Sted**

Gentofte Hovedbibliotek

## Stigmatisering af hjemløse

Alt hvad du nogensinde har drømt om, forstil dig det nu. Forstil dig, hvordan livet kunne være, hvis alle drømme gik i opfyldelse. Forstil dig, hvilke fællesskaber du er en del af, hvilken mad du spiser, hvem du bor sammen med. Forstil dig, hvordan dit hjem ser ud. Måske to etager, tre etager eller sågar et helt penthouse. Mon ikke der er plads til en indendørs pool også.

(pause)

Kreativiteten kender ingen grænser, når man kan få alt, hvad man drømmer om. Jeg kan dog tale for alle her i dag, når jeg siger, at ingen har drømt om at tigge efter småmønter foran den lokale Netto. Ingen af jer har drømt om at overnatte i et gammelt, ødelagt og ustabil telt. Ingen af jer har drømt om at sove på en urinstinkende bænk et sted i Københavns gader. Det er ingens drøm, men desværre er det nogle menneskers virkelighed. At leve i en hverdag, hvor du er fanget som en flue i en flaske, der er tvunget til at se de forbipasserende borgere, der haster hjem. Deres trygge, varme, rene hjem for at slå fødderne op på sofabordet, imens dine fødder langsomt lammes af den skærende vind.

(pause)

I debatten om hjemløshed er der ligesom på andre områder af socialpolitikken en tiltagende tendens til at borgere, og politikere for den sags skyld, stigmatiserer mere og forstår mindre. Jeg synes, det er på tide at forstå mere og stigmatisere mindre.

Vi bliver nødt til at forstå, hvorfor mænd og kvinder ender på gaden og bliver fanget som en flue i en flaske.

(pause)

Vi har lært siden tidernes morgen, at det er umenneskeligt at skue hunden på hårene. Alligevel vender den forbipasserende borger blikket væk på et splitsekund, når personen støder på de lammede fødder. Når de passerer de lammede fødder, glemmer de deres egen menneskelighed. Den menneskelighed, der redder velfærdsstaten. De passerer de værdier og egenskaber, som ellers kunne berette om et fællesskab med resten af samfundet. Hjemløse opfattes ikke som almindelige borgere, men som lammede fødder, der skiller sig ud på grund af det simple stigma: At være uden hjem. At være hjemløs. Hvis stigmatiseringen skal ophæves, bliver man nødt til at kende deres baggrund, kende det enkelte menneskets deres historie.

(pause)

Vi kan trøste vores samvittighed ved at fortælle os selv: De er nok misbrugere, prostituerede eller kriminelle - de er selv skyld i deres egen ulykke. Det er nok også tankegangen, som den forbipasserende borger er opvokset med.

(pause)

Jeg vil fortælle jer en historie om en beboer fra Forsorgshjemmet Absalon, som jeg har besøgt. Jeg tillader mig at kalde ham for Peter.

For et par år siden var Peter i arbejde og gift. En del af et helt almindeligt ægtepar, et såkaldt hr. og fru Danmark, og med et helt almindeligt job med en helt almindelig løn. Livet var blomstrende, strålende og drømmende. Peter havde aldrig i sin vildeste fantasi drømt om, at en tilfældig mandag morgen i januar kunne få så store konsekvenser. Han var en mand, der var god til at handle sig ud af de fleste udfordringer på arbejdet, men her var han med ét magtesløs. Efter hændelsen røg Peter ned i et mørke, der fik ham til at køre en psykisk terror på sin kone og sine børn. Konen forlod ham, og hun tog børnene med sig. Nogle måneder senere blev Peters muligheder for overnatning i sit netværk udtømt. Han mistede så at sige alt: Sin familie, sit netværk og snart sine sidste ejendele. Peters hjem blev til en tilfældig gade i København, og han

overnattede i et gammelt, ødelagt og ustabil telt. Problemet var ikke, at kommunen var fraværende. Problemet var, at uden arbejde, familie og hjem var der kun PTSD og en depression tilbage. Han mistede håbet, indtil en tilfældig tirsdag morgen i juni ledte ham tilbage til lyset igen. Peter fik tilbudt et job af en tidligere ven. Ikke et job som hans tidligere, men et job der gav ham penge nok til at bo på et herberg.

(pause)

Offentlige statistikker taler om tusindvis af hjemløse som Peter, men i virkeligheden omfatter de kun personer, der har søgt myndigheder om hjælp. Det betyder, at de hjemløse du ser på gaden, ikke altid er figureret i tallene. Det er på tide, at vi stopper med at overlade ansvaret til velfærdsstaten og begynder at se det enkelte menneske i øjnene igen.

For det er ubestrideligt, at en stor del af de mennesker, der ender på gaden, kan fortælle samme historie som Peter. En helt almindelig mand med værdier og egenskaber som os andre - hvis ikke bedre. Det her handler ikke om at kritisere politikere eller reformer, det handler om at kritisere den manglende humanitet. Det handler om at udveksle et smil eller to, når man passerer på vej til arbejde. Det handler om at anerkende deres eksistens. Det handler om at give liv tilbage til de lammede fødder.

(pause)

Det er på tide at vække empatien, og række den ud mod de hjemløse. Det er humant at hjælpe en hjemløs, at løfte den svage ud af kulkælderens. At skabe håb, hvor det før var fortvivlelse.

Skabe optimisme, hvor der før var pessimisme. Det er på tide at drømme om en bedre fremtid for dem der har brug for at drømme sig væk fra realitetens håbløshed.

**Kilde**

Tilsendt af taler

**Kildetype**

Digitalt manuskript

**Tags**

Politisk tale, Talefest

**URI**

<https://www.dansketaler.dk/tale/dima-rashus-tale-til-talefest-ost>